

Дабрачынасць

Зрабіце свет прыгожым...

Мы хутка прывыкаем да добрага. А вось адвыкаць... Знаёмая жанчына-інвалід расказвала, як аднойчы не змогла аформіць падпіску. А потым праз акно глядзела ўслед паштальёну, які праходзіў міма яе хаты: ёй здавалася, што гэтак жа міма ідзе жыццё.

Наша таварыства інвалідаў напрыканцы мінулага года не мела магчымасцяў дапамагчы сваім падпалечным у падпіску на перыядычныя выданні. Таму праз раённую газету і радыё я звярнулася да людзей з просьбай пералічыць на адпаведны рахунак па 50 тысяч рублёў.

Шмат прыйшлося перажыць і Ніне Івануна Шкатуле. Адна з субот наляўдзядні Вялікадня 1943 года стала для яе сям'і па-сапраўднаму крывавай. Каб адабраць хлеб, які маці спляка да свята, тры ўзброеныя банды расстралілі яе, а потым бабуню...

Адчуць чужы боль і адгукнуцца на яго звалілі ішчыя жанчыны, у жыцці якіх былі свае цяжкія бар'еры. Марыя Міхайлаўна Шмарлоўская і Святлана Мікалаеўна Саскавец некалі пакінулі родныя мясціны, але ж, хапіўшы гора, стаіўшы мужоў, вярнуліся дамоў.

А вось Лілія Рыгораўна Казырка свой высокі аўтарытэт як настаўніца, як чалавек нахлыла на радзіме...

Іншымі словамі, свае грошы на падпіску для інвалідаў ахвяравалі многія. Наша таварыства ўдзячна і вядомай прадпрыемальніцы Надзеі Паўлаўне Мельнік, якая падтрымлівае ўсе акцыі таварыства, і Тамары Мікалаеўне Круталевіч, якая пры бібліятэцы адкрыла лаўку спецыяльных тавару.

А ўсё дзела таго, каб людзі, якія па розных прычынах трапілі ў бяду, не адчувалі сабе пакінутымі. І каб паштальён, па магчымасці, не праходзіў міма іх хаты.

Ніна БУРКО, старшыня Бярэзінскага раённага таварыства інвалідаў

Бацька Марыі Міхайлаўны Баранавай (да слова, інваліда другой групы) памёр ад туберкулёзу. У матулі засталася чацвёрка малых і ніякай дапа-

могі. Таму Марыя — яшчэ дзяцюч — пайшла на свінаферму. Там за добрую працу ёй далі падарунак — свінку. Расказвала, як несла яе дадому, як марыла, што падагдуе, дачакаюцца прылоду і разбагацеюць...

Але ў маці не хапіла трох кілаграмаў мяса, каб здаць абавязковы падатак. Таму, як дзедзі ні плакалі, як ні прасілі пачакаць, тую свінку ў іх забралі. Яна потым прывяла аж 13 парасят, але ж не тым, хто даглядаў... Са скаргаў на гэты дзёўчына пайшла ў райвыканкам. Таго служакі, што пакрыўдзіў сям'ю, знялі з пасады галоўнага па нарыхтоўках, але ж ім ад гэтага лягчай не стала: свінку не вярнулі...

І як жа была ўсцешана, калі ў Дзень інвалідаў на лесвіцы раённай бібліятэкі зусім незнаёмая жанчына спытала, каму можна адаць тую свінку 50 тысяч. Тут жа быў «прызначаны» касір і, на ішчасце, без працы не застаўся...

Пагадзюся, што дапамагачы — у чым бы ні было — п'яніцам, гультаям ды аббококам сапраўды не мае сэнсу — няхай ідуць працаваць. А вось інваліды з дзяцінства, ці інваліды-калясачнікі, чалавеку з жорстка хвароба альбо няшчасны выпадак прыкавалі да ложка, паспрыяць варта. Хоць бы таму, што жыццё непрадказальнае і ніхто не ведае, што стане заўтра з табою...

Прааналізавалішы кароткі спіс дабрачыніцаў, я ўбачыла сярод іх знаёмыя прозвішчы: адгукнуліся на чужую бяду тыя, хто сам не раз і не два перажыў яе, зведаў цяжар страт і адзіноцтва...

Бацька Марыі Міхайлаўны Баранавай (да слова, інваліда другой групы) памёр ад туберкулёзу. У матулі засталася чацвёрка малых і ніякай дапа-

могі. Таму Марыя — яшчэ дзяцюч — пайшла на свінаферму. Там за добрую працу ёй далі падарунак — свінку. Расказвала, як несла яе дадому, як марыла, што падагдуе, дачакаюцца прылоду і разбагацеюць...

Але ў маці не хапіла трох кілаграмаў мяса, каб здаць абавязковы падатак. Таму, як дзедзі ні плакалі, як ні прасілі пачакаць, тую свінку ў іх забралі. Яна потым прывяла аж 13 парасят, але ж не тым, хто даглядаў... Са скаргаў на гэты дзёўчына пайшла ў райвыканкам. Таго служакі, што пакрыўдзіў сям'ю, знялі з пасады галоўнага па нарыхтоўках, але ж ім ад гэтага лягчай не стала: свінку не вярнулі...

І як жа была ўсцешана, калі ў Дзень інвалідаў на лесвіцы раённай бібліятэкі зусім незнаёмая жанчына спытала, каму можна адаць тую свінку 50 тысяч. Тут жа быў «прызначаны» касір і, на ішчасце, без працы не застаўся...

Пагадзюся, што дапамагачы — у чым бы ні было — п'яніцам, гультаям ды аббококам сапраўды не мае сэнсу — няхай ідуць працаваць. А вось інваліды з дзяцінства, ці інваліды-калясачнікі, чалавеку з жорстка хвароба альбо няшчасны выпадак прыкавалі да ложка, паспрыяць варта. Хоць бы таму, што жыцё непрадказальнае і ніхто не ведае, што стане заўтра з табою...

Прааналізавалішы кароткі спіс дабрачыніцаў, я ўбачыла сярод іх знаёмыя прозвішчы: адгукнуліся на чужую бяду тыя, хто сам не раз і не два перажыў яе, зведаў цяжар страт і адзіноцтва...

Бацька Марыі Міхайлаўны Баранавай (да слова, інваліда другой групы) памёр ад туберкулёзу. У матулі засталася чацвёрка малых і ніякай дапа-

могі. Таму Марыя — яшчэ дзяцюч — пайшла на свінаферму. Там за добрую працу ёй далі падарунак — свінку. Расказвала, як несла яе дадому, як марыла, што падагдуе, дачакаюцца прылоду і разбагацеюць...

Але ў маці не хапіла трох кілаграмаў мяса, каб здаць абавязковы падатак. Таму, як дзедзі ні плакалі, як ні прасілі пачакаць, тую свінку ў іх забралі. Яна потым прывяла аж 13 парасят, але ж не тым, хто даглядаў... Са скаргаў на гэты дзёўчына пайшла ў райвыканкам. Таго служакі, што пакрыўдзіў сям'ю, знялі з пасады галоўнага па нарыхтоўках, але ж ім ад гэтага лягчай не стала: свінку не вярнулі...

І як жа была ўсцешана, калі ў Дзень інвалідаў на лесвіцы раённай бібліятэкі зусім незнаёмая жанчына спытала, каму можна адаць тую свінку 50 тысяч. Тут жа быў «прызначаны» касір і, на ішчасце, без працы не застаўся...

Пагадзюся, што дапамагачы — у чым бы ні было — п'яніцам, гультаям ды аббококам сапраўды не мае сэнсу — няхай ідуць працаваць. А вось інваліды з дзяцінства, ці інваліды-калясачнікі, чалавеку з жорстка хвароба альбо няшчасны выпадак прыкавалі да ложка, паспрыяць варта. Хоць бы таму, што жыцё непрадказальнае і ніхто не ведае, што стане заўтра з табою...

Прааналізавалішы кароткі спіс дабрачыніцаў, я ўбачыла сярод іх знаёмыя прозвішчы: адгукнуліся на чужую бяду тыя, хто сам не раз і не два перажыў яе, зведаў цяжар страт і адзіноцтва...

Бацька Марыі Міхайлаўны Баранавай (да слова, інваліда другой групы) памёр ад туберкулёзу. У матулі засталася чацвёрка малых і ніякай дапа-

могі. Таму Марыя — яшчэ дзяцюч — пайшла на свінаферму. Там за добрую працу ёй далі падарунак — свінку. Расказвала, як несла яе дадому, як марыла, што падагдуе, дачакаюцца прылоду і разбагацеюць...

Але ў маці не хапіла трох кілаграмаў мяса, каб здаць абавязковы падатак. Таму, як дзедзі ні плакалі, як ні прасілі пачакаць, тую свінку ў іх забралі. Яна потым прывяла аж 13 парасят, але ж не тым, хто даглядаў... Са скаргаў на гэты дзёўчына пайшла ў райвыканкам. Таго служакі, што пакрыўдзіў сям'ю, знялі з пасады галоўнага па нарыхтоўках, але ж ім ад гэтага лягчай не стала: свінку не вярнулі...

І як жа была ўсцешана, калі ў Дзень інвалідаў на лесвіцы раённай бібліятэкі зусім незнаёмая жанчына спытала, каму можна адаць тую свінку 50 тысяч. Тут жа быў «прызначаны» касір і, на ішчасце, без працы не застаўся...

Пагадзюся, што дапамагачы — у чым бы ні было — п'яніцам, гультаям ды аббококам сапраўды не мае сэнсу — няхай ідуць працаваць. А вось інваліды з дзяцінства, ці інваліды-калясачнікі, чалавеку з жорстка хвароба альбо няшчасны выпадак прыкавалі да ложка, паспрыяць варта. Хоць бы таму, што жыцё непрадказальнае і ніхто не ведае, што стане заўтра з табою...

Прааналізавалішы кароткі спіс дабрачыніцаў, я ўбачыла сярод іх знаёмыя прозвішчы: адгукнуліся на чужую бяду тыя, хто сам не раз і не два перажыў яе, зведаў цяжар страт і адзіноцтва...

Бацька Марыі Міхайлаўны Баранавай (да слова, інваліда другой групы) памёр ад туберкулёзу. У матулі засталася чацвёрка малых і ніякай дапа-

Жыццё ў радасць

Днямі ўдзельнікі праекта «Інстытут тэрцага ўзросту» адсвяткавалі свой выпускны. Студэнты пасяхова здзілі экзамен і сабраліся ў Доме Масквы, каб атрымаць дыпломы.

Ідэя, якая ўзнікла ў выглядзе стварэння камп'ютарнага клуба для пенсіянераў, перарасла ў вялікі праект «Sevību use ūzrostu pakornija», які быў падтрыманы кампаніяй «МТС» і Фондам ААН у галіне народнаасельніцтва (ЮНФПА). Удзел у ім узялі 300 пенсіянераў. Заняткі праходзілі на базе тэрытарыяльных цэнтраў Першамайскага, Кастрычніцкага, Фрунзенскага і Цэнтральнага раёнаў сталіцы.

«Цяпер пажылыя людзі без страху гавораць слова «assoupit», тым самым даказваючы, што могуць размаўляць з моладдзю на адной мове, — адзначыла Таццяна Пранько, выканаўца абавязка каардынатара праграм ЮНФПА. — Праз інтэрнэт людзі сталага веку без праблем могуць заказаць талон да доктара, паглядзець расклад транспарту, парамаўляць з роднымі праз Тэлек, спамаваць любімую музыку».

«Калі я пайшоў на гэтыя курсы, то думаў, што буду там самым адсталым, але ўсё складалася далёка не так! — падзяляўся сваімі ўражанямі ад вучобы студэнт-актывіст Мікалай Мікалаевіч Маркевіч.

Увогуле я зразумеў, што камп'ютар і інтэрнэт прымушаюць чалавека думаць і дзейнічаць. Але не трэба «кляваць» на рэкламу! Такое папярэджанне моладзі выказаў былы 83-гадовы інжынер. Між іншым, сярэдні ўзрост слухачоў праекта склаў 67 гадоў, а самаму старэйшаму выпускніку — 87 гадоў!

Увогуле праект быў прызнаны пасяховым. Адзіны недахоп, адзначаны арганізатарамі і валанцёрамі, заклучаўся ў тым, што пры фарміраванні груп не былі ўлічаны рознаўзроўневыя веды студэнтаў. У будучыні плануецца стварыць асобныя групы з тымі пенсіянерамі, якія будуць вывучаць камп'ютар з нуля, і з тымі, хто ўжо нешта ўмее.

Выпускны баль людзей «залатога веку» мала чым адрозніваўся ад студэцкага: вялікая зала, накрытыя сталы і святлонае адзенне на галоўных віноўнікаў свята. На мерапрыемстве падводзіліся вынікі чатырохмесячнай работы, узгадваліся першыя крокі студэнтаў у навуцы. На відаз, што было прапанавана ўвазе глядачоў, выпускнікі з задавальненнем пазнавалі сябе і сваіх аднагрупнікаў. А перад атрыманнем дыпламаў студэнты-пенсіянеры праз Skype звязаліся з такімі ж студэнтамі з расійскага Обнінска і атрымалі ад іх віншаванні. Дыпломы ўсім выпускнікам выдалі чырвоняй.

Ужо з 24 лютага на факультэце будзе праводзіцца другі набор студэнтаў. Таццяна Пранько расказала, што прынята ўжо 100 заваў ад валанцёраў, а ў студэнты плануецца залічыць каля 500 пенсіянераў.

Ці плакалі студэнты, калі чакалі хуткага расстання? Не, не плакалі, бо цяпер сярэд валанцёраў будзе не толькі моладзь, але і былыя слухачы курса. Выпускнікі высту-

пілі з прапановай навучаць камп'ютарнай грамаце сваіх знаёмых, якія па нейкіх прычынах не змогуць наведаць заняткі ў цэнтрах. Мікалай Маркевіч выказаўся ад імя ўсіх выпускнікоў: «Мы будзем прыходзіць на дом і знаёміць з камп'ютарам тых, хто сёння сядзіць на лавачцы».

Вікторыя ЧАПЛЕВА

«ГАРАЧЫ» 287 17 41

і дзейнічаць без лішніх эмоцый. Атрымаўшы дазвол выйсці на кіраўніцтва на адказ на наш запыт і паабяцаўшы правярць заняткі з сельскага Савета, ён ранкам наступнага дня паведаміў нам вось што.

— За мінулы год было тры заяўкі, з пачатку гэтага — адна. Названая вамі вуліца ў іх не згадваецца. Увогуле, як правіла, заяўкі дачытацца не ўстаноўкі ліхтароў, а рэгулявання часу іх уключэння. Самі па сабе мы не можам усталяваць ліхтары, патрэба ў заяўцы ад сельскага Савета, — паведаміў начальнік раённых электрасетак. — Паглядзеў схему па вуліцы, там чатыры святільнікі. Згодна з сацыяльнымі стандартамі, яны павінны быць размешчаны праз 90-120 метраў. Калі сельскі Савет палічыць мэтазгодным перанесці ліхтар на іншае месца, можа прайнфармаваць нас.

Сяргей РАСОЛЬКА

і наша вёска аддыдзе да іншага сельсавета. Адказваючы, што заяўкі падаюць, але ў электрасетак нечага там не хапае — ці то грошай, ці то ліхтароў. Калі па нейкай прычыне нельга паставіць ліхтар каля нашага дома, няхай бы ўстанавілі яго каля суседняга. У нас ёсць хутар, дзе ніхто не жыве, а ліхтар там ёсць. Старшыня сельскага Савета кажа, што няхай гарыць, можа, хто хату пад дачу купіць. За мінулы год мы здалі 38 тон малака, за што нават прэмію атрымалі. У тым ліку прэмію атрымаў і старшыня сельскага Савета...

Аповед заяўніцы насамрэч быў больш эмацыйным. Дарэчы, як і ў большасці іншых, да яго дачылася звартацца па гэтым пытанні. Напачатку ў сельскім Савете рэдакцыя паведамілі, што наша заяўніца да іх пісьмова накіравана, ды што з таго? Тым болей што яго хутка скасуецца

увогуле праект быў прызнаны пасяховым. Адзіны недахоп, адзначаны арганізатарамі і валанцёрамі, заклучаўся ў тым, што пры фарміраванні груп не былі ўлічаны рознаўзроўневыя веды студэнтаў. У будучыні плануецца стварыць асобныя групы з тымі пенсіянерамі, якія будуць вывучаць камп'ютар з нуля, і з тымі, хто ўжо нешта ўмее.

Выпускны баль людзей «залатога веку» мала чым адрозніваўся ад студэцкага: вялікая зала, накрытыя сталы і святлонае адзенне на галоўных віноўнікаў свята. На мерапрыемстве падводзіліся вынікі чатырохмесячнай работы, узгадваліся першыя крокі студэнтаў у навуцы. На відаз, што было прапанавана ўвазе глядачоў, выпускнікі з задавальненнем пазнавалі сябе і сваіх аднагрупнікаў. А перад атрыманнем дыпламаў студэнты-пенсіянеры праз Skype звязаліся з такімі ж студэнтамі з расійскага Обнінска і атрымалі ад іх віншаванні. Дыпломы ўсім выпускнікам выдалі чырвоняй.

Ужо з 24 лютага на факультэце будзе праводзіцца другі набор студэнтаў. Таццяна Пранько расказала, што прынята ўжо 100 заваў ад валанцёраў, а ў студэнты плануецца залічыць каля 500 пенсіянераў.

Ці плакалі студэнты, калі чакалі хуткага расстання? Не, не плакалі, бо цяпер сярэд валанцёраў будзе не толькі моладзь, але і былыя слухачы курса. Выпускнікі высту-

пілі з прапановай навучаць камп'ютарнай грамаце сваіх знаёмых, якія па нейкіх прычынах не змогуць наведаць заняткі ў цэнтрах. Мікалай Маркевіч выказаўся ад імя ўсіх выпускнікоў: «Мы будзем прыходзіць на дом і знаёміць з камп'ютарам тых, хто сёння сядзіць на лавачцы».

Вікторыя ЧАПЛЕВА

«ГАРАЧЫ» 287 17 41

і дзейнічаць без лішніх эмоцый. Атрымаўшы дазвол выйсці на кіраўніцтва на адказ на наш запыт і паабяцаўшы правярць заняткі з сельскага Савета, ён ранкам наступнага дня паведаміў нам вось што.

— За мінулы год было тры заяўкі, з пачатку гэтага — адна. Названая вамі вуліца ў іх не згадваецца. Увогуле, як правіла, заяўкі дачытацца не ўстаноўкі ліхтароў, а рэгулявання часу іх уключэння. Самі па сабе мы не можам усталяваць ліхтары, патрэба ў заяўцы ад сельскага Савета, — паведаміў начальнік раённых электрасетак. — Паглядзеў схему па вуліцы, там чатыры святільнікі. Згодна з сацыяльнымі стандартамі, яны павінны быць размешчаны праз 90-120 метраў. Калі сельскі Савет палічыць мэтазгодным перанесці ліхтар на іншае месца, можа прайнфармаваць нас.

Сяргей РАСОЛЬКА

і наша вёска аддыдзе да іншага сельсавета. Адказваючы, што заяўкі падаюць, але ў электрасетак нечага там не хапае — ці то грошай, ці то ліхтароў. Калі па нейкай прычыне нельга паставіць ліхтар каля нашага дома, няхай бы ўстанавілі яго каля суседняга. У нас ёсць хутар, дзе ніхто не жыве, а ліхтар там ёсць. Старшыня сельскага Савета кажа, што няхай гарыць, можа, хто хату пад дачу купіць. За мінулы год мы здалі 38 тон малака, за што нават прэмію атрымалі. У тым ліку прэмію атрымаў і старшыня сельскага Савета...

Аповед заяўніцы насамрэч быў больш эмацыйным. Дарэчы, як і ў большасці іншых, да яго дачылася звартацца па гэтым пытанні. Напачатку ў сельскім Савете рэдакцыя паведамілі, што наша заяўніца да іх пісьмова накіравана, ды што з таго? Тым болей што яго хутка скасуецца

увогуле праект быў прызнаны пасяховым. Адзіны недахоп, адзначаны арганізатарамі і валанцёрамі, заклучаўся ў тым, што пры фарміраванні груп не былі ўлічаны рознаўзроўневыя веды студэнтаў. У будучыні плануецца стварыць асобныя групы з тымі пенсіянерамі, якія будуць вывучаць камп'ютар з нуля, і з тымі, хто ўжо нешта ўмее.

Выпускны баль людзей «залатога веку» мала чым адрозніваўся ад студэцкага: вялікая зала, накрытыя сталы і святлонае адзенне на галоўных віноўнікаў свята. На мерапрыемстве падводзіліся вынікі чатырохмесячнай работы, узгадваліся першыя крокі студэнтаў у навуцы. На відаз, што было прапанавана ўвазе глядачоў, выпускнікі з задавальненнем пазнавалі сябе і сваіх аднагрупнікаў. А перад атрыманнем дыпламаў студэнты-пенсіянеры праз Skype звязаліся з такімі ж студэнтамі з расійскага Обнінска і атрымалі ад іх віншаванні. Дыпломы ўсім выпускнікам выдалі чырвоняй.

Ужо з 24 лютага на факультэце будзе праводзіцца другі набор студэнтаў. Таццяна Пранько расказала, што прынята ўжо 100 заваў ад валанцёраў, а ў студэнты плануецца залічыць каля 500 пенсіянераў.

Ці плакалі студэнты, калі чакалі хуткага расстання? Не, не плакалі, бо цяпер сярэд валанцёраў будзе не толькі моладзь, але і былыя слухачы курса. Выпускнікі высту-

пілі з прапановай навучаць камп'ютарнай грамаце сваіх знаёмых, якія па нейкіх прычынах не змогуць наведаць заняткі ў цэнтрах. Мікалай Маркевіч выказаўся ад імя ўсіх выпускнікоў: «Мы будзем прыходзіць на дом і знаёміць з камп'ютарам тых, хто сёння сядзіць на лавачцы».

Вікторыя ЧАПЛЕВА

«ГАРАЧЫ» 287 17 41

і дзейнічаць без лішніх эмоцый. Атрымаўшы дазвол выйсці на кіраўніцтва на адказ на наш запыт і паабяцаўшы правярць заняткі з сельскага Савета, ён ранкам наступнага дня паведаміў нам вось што.

— За мінулы год было тры заяўкі, з пачатку гэтага — адна. Названая вамі вуліца ў іх не згадваецца. Увогуле, як правіла, заяўкі дачытацца не ўстаноўкі ліхтароў, а рэгулявання часу іх уключэння. Самі па сабе мы не можам усталяваць ліхтары, патрэба ў заяўцы ад сельскага Савета, — паведаміў начальнік раённых электрасетак. — Паглядзеў схему па вуліцы, там чатыры святільнікі. Згодна з сацыяльнымі стандартамі, яны павінны быць размешчаны праз 90-120 метраў. Калі сельскі Савет палічыць мэтазгодным перанесці ліхтар на іншае месца, можа прайнфармаваць нас.

Сяргей РАСОЛЬКА

ГІСТОРЫЯ АДНАГО ЛІХТАРА, альбо Хто пралье святло на чалавечыя стасункі?

Гэта гісторыя атрымалася хопі і забытаная, але ў нечым тыповая. Таму мы вырашылі не згадваць ні імянаў дзёночых асоб, ні месца дзеяння. Але аб усім па парадку і без эмоцый...

Наша чарговая заяўніца паскардзілася ў рэдакцыю на тое, як асвятляецца самая доўгая вуліца ў іх вёсцы. Прынамсі, каля яе дома ліхтара няма. А справа ў тым, што сям'я чытачкі трымае дзесяць кароў...

— Устаў ў 4.30. Малаказоў прыязджае ў 6.30, калі яшчэ цёмна. Два разы ў гэтай цемры ўжо ўпапа. Калі муж не з'яўджае на нашай машыне, стаўлю легкавік і ўключаю фары, каб было відаць, — распавяла нам жанчына. — Гэтай праблема ўжо гады чатыры. Зварталася ў сельскі Савет неаднойчы, ды што з таго? Тым болей што яго хутка скасуецца

увогуле праект быў прызнаны пасяховым. Адзіны недахоп, адзначаны арганізатарамі і валанцёрамі, заклучаўся ў тым, што пры фарміраванні груп не былі ўлічаны рознаўзроўневыя веды студэнтаў. У будучыні плануецца стварыць асобныя групы з тымі пенсіянерамі, якія будуць вывучаць камп'ютар з нуля, і з тымі, хто ўжо нешта ўмее.

Выпускны баль людзей «залатога веку» мала чым адрозніваўся ад студэцкага: вялікая зала, накрытыя сталы і святлонае адзенне на галоўных віноўнікаў свята. На мерапрыемстве падводзіліся вынікі чатырохмесячнай работы, узгадваліся першыя крокі студэнтаў у навуцы. На відаз, што было прапанавана ўвазе глядачоў, выпускнікі з задавальненнем пазнавалі сябе і сваіх аднагрупнікаў. А перад атрыманнем дыпламаў студэнты-пенсіянеры праз Skype звязаліся з такімі ж студэнтамі з расійскага Обнінска і атрымалі ад іх віншаванні. Дыпломы ўсім выпускнікам выдалі чырвоняй.

Ужо з 24 лютага на факультэце будзе праводзіцца другі набор студэнтаў. Таццяна Пранько расказала, што прынята ўжо 100 заваў ад валанцёраў, а ў студэнты плануецца залічыць каля 500 пенсіянераў.

Ці плакалі студэнты, калі чакалі хуткага расстання? Не, не плакалі, бо цяпер сярэд валанцёраў будзе не толькі моладзь, але і былыя слухачы курса. Выпускнікі высту-

пілі з прапановай навучаць камп'ютарнай грамаце сваіх знаёмых, якія па нейкіх прычынах не змогуць наведаць заняткі ў цэнтрах. Мікалай Маркевіч выказаўся ад імя ўсіх выпускнікоў: «Мы будзем прыходзіць на дом і знаёміць з камп'ютарам тых, хто сёння сядзіць на лавачцы».

Вікторыя ЧАПЛЕВА

«ГАРАЧЫ» 287 17 41

і дзейнічаць без лішніх эмоцый. Атрымаўшы дазвол выйсці на кіраўніцтва на адказ на наш запыт і паабяцаўшы правярць заняткі з сельскага Савета, ён ранкам наступнага дня паведаміў нам вось што.

— За мінулы год было тры заяўкі, з пачатку гэтага — адна. Названая вамі вуліца ў іх не згадваецца. Увогуле, як правіла, заяўкі дачытацца не ўстаноўкі ліхтароў, а рэгулявання часу іх уключэння. Самі па сабе мы не можам усталяваць ліхтары, патрэба ў заяўцы ад сельскага Савета, — паведаміў начальнік раённых электрасетак. — Паглядзеў схему па вуліцы, там чатыры святільнікі. Згодна з сацыяльнымі стандартамі, яны павінны быць размешчаны праз 90-120 метраў. Калі сельскі Савет палічыць мэтазгодным перанесці ліхтар на іншае месца, можа прайнфармаваць нас.

Сяргей РАСОЛЬКА

і наша вёска аддыдзе да іншага сельсавета. Адказваючы, што заяўкі падаюць, але ў электрасетак нечага там не хапае — ці то грошай, ці то ліхтароў. Калі па нейкай прычыне нельга паставіць ліхтар каля нашага дома, няхай бы ўстанавілі яго каля суседняга. У нас ёсць хутар, дзе ніхто не жыве, а ліхтар там ёсць. Старшыня сельскага Савета кажа, што няхай гарыць, можа, хто хату пад дачу купіць. За мінулы год мы здалі 38 тон малака, за што нават прэмію атрымалі. У тым ліку прэмію атрымаў і старшыня сельскага Савета...

Аповед заяўніцы насамрэч быў больш эмацыйным. Дарэчы, як і ў большасці іншых, да яго дачылася звартацца па гэтым пытанні. Напачатку ў сельскім Савете рэдакцыя паведамілі, што наша заяўніца да іх пісьмова накіравана, ды што з таго? Тым болей што яго хутка скасуецца

увогуле праект быў прызнаны пасяховым. Адзіны недахоп, адзначаны арганізатарамі і валанцёрамі,